

Ballada

*Himbálozik egy ház nélküli ablak
üvege újságpapír*

*mögötte öngyilkos bolygók lobognak
s az űrbe egy arc belesír*

*máshol nem itt vagy csupán eltolódott
egymástól a hely s idő*

*anyját vajúdja és didergő-boldog
lázban sikolt a csecsemő*

*a mosolyomban fehér gyász van
csillagszemedben éjszaka*

*madarak vagyunk egy repülő házban
amelynek nincsen ablaka*

PETRI FERENC

Zuhog a hó

*Ha szeretnél
meg ha szerethetnék
ha ketten volnánk számkivetve
gagyogásodban felragyognék
nem kellene hogy felsüssön a nap
hogy kisebesedjem
hogy az árnyékodban éjszakázzam
akár egy alvadatlan vértócsában*

*ahol az ábrándok orvtámadása ellen
nincs már módomban védekezni
zuhog a hó
tarlanak a szélcsend ujjai
mozdíthatatlan ágak*

Cervantes

*amikor megírtam a lovag történetét
Lepantónál elvesztett fél karomra mondom
nem gondoltam hogy díszelnökké tesznek
a szélmolnárok szakszervezetében*

J Á N O S Y I S T V Á N

Ferenczy Béni

1. NŐ ÉS KISFIÚ AKTJAI

*Ez a Világ, ahova mindig vágyott:
ahol az ember egy a pacsirtával,
s érzése, vágya: a pacsirta melizmái;
érezése, vágya: a nagy dundi, szelíd
Éva, aki még nem szégyenli
gömböly mellét, combjait nézetni,
idomain a megállt idő kékét,
a feltört kagyló síró meztelenségét —
kinek éjébe úgy bele lehet merülni, mint a Halálba . . .
És a cingár kisfiú, a nyurga függőlegesség,
gólyák lába, szúnyog muzsikája,
fenyők szélben-csavarulása,
tavaszi, csupasz ágak zizge tehetetlensége,
kelő holdszarv éj-tavon hárfázó ezüst cirpelése.
Mily törékeny e szépség, mily szánivaló!
Nem csoda, ha ez a szent Ferenci lény
a sívó szadizmus-ütemezte okosság,
az „ölj”, az „aki bírja, marja” vér-sár karneváljából
ide vágyott a század közepén!*

2. UTOLSÓ RAJZAI

*Visszatért a halálon-túlról,
honnán még nem tért vissza ember
és rajzolta, amit ott látott.
Ime, a számaron ülő ifjú Anya,
kezében a Kisded, háttérben az Apa —*